

sínun enda av Frælsistorginum. Ítalski byggifrøðingurin, Mario Palanti, sum búði í argentinska høvuðsstaðnum, Buenos Aires teknaði Palacio Salvo, sum stóð liðugur í 1928 á hundrað ára degnum fyri, at Uruguay vann sær sjálvstýrið í 1828. Bygningurin, sum hevur eina antenu ovast, er 100 metrar høgur. Tá bygningurin stóð liðugur í 1928, var talan um tann hægsta bygningin í øllum Suðuramerika. Upprunaliga skuldi bygningurin ímynda ein vita, sum ein eisini hevði ein varhuga av, tá ein stóð og skoðaði byggiverkið. Antennurnar ovast á bygninginum hava tó broytt hesa ímyndina.

Vakri katedralurin

Í miðbýnum í Montevideo vitjaðu vit eisini stóra, vakra og snotuliga katedralin, sum verður nevndur »Catedral Metropolitana de Montevideo«. Hesin stásiligi bygningurin liggur ein stuttan spákitúr frá Frælsistorginum. Spaniumenn bygdu upprunaligu kirkjuna í 1740, sum var endurbýgd seinast í 18. øld. Catedral Metropolitana de Montevideo hevur ein einastandandi góðan akkustikk, og er kirkjan tignarlaga skýdd.

Risastrondin í stórbýnum

Montevideo er ein sannur stórbýur. Fólkatalið er 1.320.000 íbúgvar. Kortini liggur ein hin vakrasta strondin í Uruguay í tí fólkaríka høvuðsstaðnum. »Pocitos« verður hendan strondin nevnd. La Rambla – ella strandarvegurin framvið Pocitos er heili 22 kilometrar til

longdar. Hesum eru montevidео-búgvar ógvuliga stoltir av, tí risastóri býurin, Buenos Aires, sum er høvuðsstaðurin í Argentina hevur ongan slíkan strandarveg at breggja sær av. Tað praktiska við Pocitos-strondini er, at hon liggur bert ein 10 minuttir spákitúr frá miðbýnum í Montevideo. Framvið tí langa strandarvegnum liggja nógvar hugnaligar matstovur, og onnur útistøð. Tað sást í allar mátar, at Pocitos-strondin er eitt hitt, um ikki tað best umtókta staðið í øllum Uruguay, har fólk kunnu taka sær av løttum. Tað er ein sjáldsom kensla at verða í einum miðbý, og samstundis verða á strondini. Tað er bert í katalanska høvuðsstaðnum, Barcelona, at eg havi havt eina líknandi uppliving. Haldi ikki – fyri egna rokning – at strendurnar, sum útiðsetarnir í Keypmannahavn plaga at reypa um, eru kappingarførar í so máta. Vit dvølja aftur við Montevideo í 6. parti.

Heri Simonsen

Á KAFFISTOVU Í KABUL

Á lítlari kaffistovu í einum av vandamiklastu býunum í heiminum hittast fimm ymiskar kvinnur

Kabul, sum er høvuðsstaðurin í Afghanistan, er ein av vandamiklastu býunum í heiminum. Á lítlari kaffistovu í býnum hittast fimm kvinnur.

Sunny er eigarin, sum hevur brúk fyri einum góðum hugskoti fyri at varðveita sína kaffistovu.

Yazmina er ung kvinna, sum er við barn, sum var burturflutt úr einari bygd og flutt til Kabul, har hon skal yvirliva einsamøll.

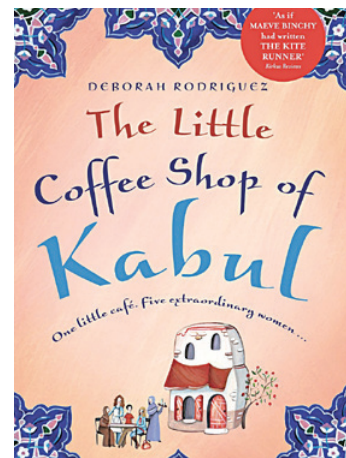
Candace er ein rík amerikansk kvinna, sum er farin frá sín- um afghanska manni.

Isabal er ein ágangandi journalistur, sum hevur eitt loyndarmál, ið kann forða henni at gera sína lívs søgu.

Og Halajan er ein 60 ára gomul mamma, sum hevur havt eitt loyniligt forhold í langa tíð.

Tær fimm kvinnurnar finna út av, at tær hava meira í felag, enn tær hildu, og at tær saman kunnu broyta lívin hjá sær og øðrum.

Skaldsøgan The Little Coffee Shop of Kabul er ein sterk og hitandi skaldsøga, sum Deborah Rodriguez hevur skrivað.

BRETAR KEYPA AMERIKANSKA LIST

Fyri fyrstu ferð hevur The National Gallery í London keypt eitt týðandi amerikanskt listarverk

Nú um dagarnar keypti virda listasavnið The National Gallery í London fyri fyrstu ferð eitt týðandi amerikanskt verk. Tað var málningurin »Men on the Docks«, sum George Bellows málaði í 1912. Hóast Bellows var amerikumaður fann hann íblástur í Europa hjá listarmonnum sum Manet og Goya.

Fjølmiðlar í Bretlandi vilja verða við, at málningurin hjá Bellows kostaði 137 milliónir krónur at keypa.

Málningurin er av einum flokki av arbeidsmonnum, sum standa á bryggjuni í Brooklyn á einum køldum vetrardegi – hetta er tann seinasti málningurin í eini røð við hesum tema.

The National Gallery í London hevur ongantið áður átt eitt amerikanskt stórverk, og sambært Nicholas Penny, sum kemst hetta ikki av bretskari arrogansu ella betrivitan.

The National Gallery hevur

lagt sín keypspolitikk í samstarvi við savnið Tate Modern fyri at tey ikki skuldu kappast um prísir á somu verk.

Men nú kann eitt av stóru verkunum í amerikanskari lista so upplivast á savni í London.

MYND: HELGI ABRAHAMSEN

SLEPPUR IKKI AT ETA PIZZA Í LØGTINGINUM

Lívlígt kjak á Facebook um at eta pizza í løgtinginum

Tá ið Helgi Abrahamsen mikukvøldið legði mynd út á Facebook, har fleiri løgtingsmenn standa rundan um eina teldu í løgtingssalinum og hyggja eftir enskum fótóltili, meðan bíðað varð eftir einum álitid, kom drúgt kjak burtúrur tí.

Sjónvarpsmaðurin Finnur Koba var ein av teimum, sum kom við viðmerking:

– Pressan sleppur ikki at eta pizza í Løgtingsins Pressurúmi, men politikarar sleppa at hyggja eftir fótóltili á tí allarheilagast økinum í sama húsi... munur á monnum, skrivar Finnur Koba í viðmerking undir myndini.

– Eg sleppi heldur ikki at eta pizza í einum útvarpsstudio, svarar Helgi Abrahamsen.

Finnur svarar aftur:

– Í mun til tykkum, sum vitja útvarpið í nakrar minuttir í senn, arbeiðir pressan onkuntíð fleiri tímar í løgtinginum og hevur fingið eitt pressurúm til tað sama. Men at eta har, tað sleppa vit ikki orsakað av sonevndu »tignini« í hesum heilaga húsi. Opinbart er mannfólkafótbóltur meira tignarlígt.

Eftir kjak aftur og fram um mat og matarstøð, blandar Brynhild Thomsen seg í kjakið:

– Hví bleiv kantinan latin aftur fyri øðrum enn tykkum? spyr hon og sipar til kantinuna í løgtinginum.

Helgi Abrahamsen biður Brynhild spyrja løgtingsskrivstovuna, men Brynhild vísir á, at lógin um alment innlit ikki umfatar løgtingsskrivstovuna, og at tað plagar ikki at geva úrslit at spyrja upp á »vanligan máta«.

– Send Jan Lamhaug. Tað plagar at hjálpa, svarar Helgi Abrahamsen argandi í kjakinum, sum heldur fram eftir tað.